

Soldatens vän

Soldaten tar sitt gevär, hans bästa vän. De fick han veta redan när han fick den. Geväret det dödliga, den dödliga vännen. Möten med fienden, man snackar inte, man skjuter. Istället för att säga "Hej" så river man upp för att skjuta, för att döda, för så hade han lärt sej att göra, de satt i ryggmärgen,

Så egentligen var geväret detsamma som döden, döden var hans bästa vän, tomma hylsor var bevisen, koven slår kraftigt i skuldran. Men han känner de knappt, det är så vant, som döden. DÖDEN som var de enda.... Som kunde få honom att reagera förr, är inte längre nåt som han reagerar på. Såg han någon ligga så kollade han bara, såg om de fanns liv kvar, inte för att rädda, bara för att se om de fanns nåt hot.

Men alla hot fick hans kompis ordna, så de sköts en del, hellre skjuta än dö, men

Så hade han levt ändå till nu... och var inte längre rädd för döden, däremot att knyta vänskap, för alla vänner var döda vänner, han hade suttit med dem när de dött... han var inte längre rädd för döden, utan för slutet av dödandet och... hur de skulle vara att leva utan sin vän i handen och utan, befogenhet att skjuta först och fråga sen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LassO med Poeter.se id #18104 innehar upphovsrätten